

Florile din fereastră

Nicu Hăloiu

Florile din fereastră

...

O, iubito amândoi, suntem cuprinși de-același dor,
Să ne ferim în lumea noastră de vântul din lumea lor,
Nimic de-colo nu pătrundă în ce am făurit cu greu,
Din iubirea noastră sfântă, altar pentru Dumnezeu!

...

Și din visele-ne toate noi ne-am făcut un paradis,
Pe o planetă-ndepărtată, căreia-i spunem Tanis,
Și-acolo-n paradisul nostru tu-mi vei fi mie regină,
Eu voi fi un râu ce curge cu apă limpede și lină,
Iar tu când vei fi-nsetată vei bea fără șovăire
Din apa limpede și lină ce te va umple de iubire!

...

Dar până-atunci noi am pus flori minunate în fereastră,
Să apere cu frumusețea liniștita lume-a noastră,
O, iubito, lumea lor e parcă tot mai străină,
Tot mai seacă, tot mai goală și mai lipsită de lumină,
Nimic de-colo nu pătrundă în ce am făurit cu greu,
Din iubirea noastră sfântă, altar pentru Dumnezeu!